

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie **C-238/03 P: Maja Srl przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich** ⁽¹⁾**(Odwołanie — Pomoc finansowa Wspólnoty — Cofnięcie pomocy przyznanej na modernizację jednostki produkcji rolnej)**

(2005/C 45/23)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-238/03 P, mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości wniesione w dniu 28 maja 2003 r., Maja Srl, dawniej Ca' Pasta Srl (adwokaci: P. Piva, R. Mastroianni i G. Arendt), w której drugą stroną w postępowaniu jest Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: C. Cattabriga i L. Visaggio, wspierani przez adwokata A. Dal Ferro), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet (sprawozdawca), prezes, J. Malenovský i U. Løhmus, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Maja Srl zostaje obciążona kosztami.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 6.9.2003

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-459/04)

(2005/C 45/24)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 29 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez H. Krepela i J. Enegręna, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Szwecji.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie określając definicji zasobu wiedzy i umiejętności pracowników wyznaczonych przez pracodawcę celem zapewnienia odpowiedniego stopnia ochrony i zapobiegania zagrożeniom dla bezpieczeństwa i zdrowia

zgodnie z art. 7 ust. 8 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ⁽¹⁾, Szwecja uchybiła zobowiązaniom jakie na niej ciążyą na mocy prawa wspólnotowego.

- 2) obciążenie Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art. 7 ust. 8 dyrektywy nie nakazuje w Państwach Członkowskich całkowitej harmonizacji definicji zasobu wiedzy i umiejętności pracowników uczestniczących w czynnościach z zakresu ochrony i zapobiegania zagrożeniom, lecz pozostawia w rękach Państw Członkowskich zdefiniowanie wymaganej wiedzy zgodnie z tym postanowieniem. Niemniej jednak definicje prawa krajowego powinny określać minimalne wymogi tak, aby dyrektywa mogła być wykonana w sposób satysfakcjonujący.

Prawo krajowe winno zawierać co najmniej odesłanie do obiektywnej metody pozwalającej na stwierdzenie, iż zainteresowana osoba przeszła odpowiednie szkolenie oraz że faktycznie dysponuje wymaganą wiedzą i doświadczeniem.

Żadne z instrukcji czy not informacyjnych wydanych przez Arbetsmiljöverket (organ właściwy w sprawach bezpieczeństwa i higieny pracy) nie zawiera w sobie definicji zasobu wiedzy i umiejętności pracowników uczestniczących w czynnościach z zakresu ochrony i zapobiegania zagrożeniom zawodowym niezbędnej do transpozycji art. 7 ust. 8.

⁽¹⁾ Dz. U. L 183, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgericht Sigmaringen, wydanym w dniu 28 września 2004 r., w sprawie z zakresu prawa administracyjnego Alexander Jehle, Weinhaus Kiderlen przeciwko Krajowi Związkowemu Badenia-Wirtembergia

(Sprawa C-489/04)

(2005/C 45/25)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 29 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgericht Sigmaringen, wydanym w dniu 28 września 2004 r. w sprawie z zakresu prawa administracyjnego Alexander Jehle, Weinhaus Kiderlen przeciwko Krajowi Związkowemu Badenia-Wirtembergia.

Verwaltungsgericht Sigmaringen zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wykładni art. 1-12 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1019/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek (Dz.U. L 155, str. 27), sprostowanego w dniu 18 stycznia 2003 r. (Dz.U. L 13 str. 39) i zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1176/2003 z dnia 1 lipca 2003 r. (Dz.U. L 164, str. 12) należy dokonać w ten sposób, że przepisy te odnoszą się również do uregulowań dotyczących oferowania konsumentowi ostatecznemu nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego?
2. Czy wykładni art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1019/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek (Dz.U. L 155, str. 27) sprostowanego w dniu 18 stycznia 2003 r. (Dz.U. L 13, str. 39) i zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1176/2003 z dnia 1 lipca 2003 r. (Dz.U. L 164, str. 12) należy dokonać w ten sposób, że przepis ten zawiera zakaz oferowania konsumentowi ostatecznemu nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego?
3. W danym przypadku, czy wykładni art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1019/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do oliwy z oliwek (Dz.U. L 155, str. 27), sprostowanego w dniu 18 stycznia 2003 r. (Dz.U. L 13, str. 39) i zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1176/2003 z dnia 1 lipca 2003 r. (Dz.U. L 164, str. 12) należy dokonać zawężająco w ten sposób, że chociaż przepis ten zawiera zakaz oferowania konsumentowi ostatecznemu nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego, jednakże nie dotyczy on sprzedaży nieopakowanej oliwy z oliwek i oliwy z osadu oliwkowego w systemie „Bag in the Box”?

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-490/04)

(2005/C 45/26)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 29 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Enrico Taversę i Horstpe-tera Kreppela, działających w charakterze pełnomocników, z

adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 WE ustanawiając, że
 - a) przedsiębiorstwa zagraniczne są zobowiązane do opłacania składek do niemieckiej kasy urlopowej za ich delegowanych pracowników nawet wtedy, gdy zgodnie z przepisami państwa siedziby ich pracodawcy przysługuje im zasadniczo podobna ochrona (§ 1 Abs. 3 Arbeitnehmerentsendegesetz - ustawa o delegowaniu pracowników do pracy za granicą, zwana dalej „AEntG”);
 - b) przedsiębiorstwa zagraniczne są zobowiązane do sporządzenia tłumaczenia umowy o pracę (lub dokumentów wymaganych zgodnie z prawem państwa miejsca zamieszkania pracownika w ramach dyrektywy 91/533/EWG), obliczeń płacowych, ewidencji czasu pracy, dokumentów dotyczących dokonanych wypłat oraz wszelkich innych dokumentów, których zażądają władze niemieckie (§ 2 AEntG);
 - c) zagraniczne agencje pracy tymczasowej są zobowiązane do dokonania zgłoszenia nie tylko przed każdym skierowaniem pracownika do pracodawcy użytkownika w Niemczech, lecz również przed każdym zatrudnieniem na budowie (§ 3 Abs. 2 AEntG)
- 2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że poszczególne przepisy AEntG, która dokonała transpozycji do prawa krajowego dyrektywy 96/71/WE o delegowaniu pracowników, w dalszym ciągu nie są zgodne z poszczególnymi przepisami tej dyrektywy.

Przepisy dotyczące obowiązku płacenia składek do niemieckiej kasy urlopowej przez pracodawcę z siedzibą w innym Państwie Członkowskim niż Niemcy

Obowiązek opłacania składek do niemieckiej kasy urlopowej stanowi zdaniem Komisji niedopuszczalne ograniczenie swobody świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE w sytuacji, gdy jest zagwarantowane, że delegujący pracodawcy udzielają swoim pracownikom taką samą ilość dni urlopu płatnego, jak to jest przewidziane w niemieckich regulacjach układów zbiorowych, a odnośnie wynagrodzenia za urlop delegowani pracownicy posiadają na mocy systemu prawnego w państwie delegującym taką samą lub podobną ochronę, jaka jest zagwarantowana w Niemczech.